

[Hagen Hagensen]

Så er der en anden ting, jeg lige vil røre ved. Det er et problem, vi er kommet på nært hold nu. Det er, at der er vidner, der er bange for at møde op og afgive forklaring. Vi så for nylig, at man måtte frifinde 3 rockere i Landsretten, fordi man ikke kunne føre beviset imod dem.

Vi må gøre noget for, at der ikke skal være frygt for at vidne. Det er en pligt, man har som borger, og den må gøres så let for borgeren som muligt. Det, som man gennemførte her i Tinget imod vore stemmer, var, at man skulle sørge for, at den tiltalte skulle have både navn og adresse – og hvad ved jeg? – på dem, der skulle optræde som vidner i retten. Jeg må mene, at vi må komme frem til en sådan ordning, at hvad der er med navn – og hvad der i øvrigt er af data – må kunne afgives skriftligt til retten, således at man undgår, at tilhørere og andre, der kan udøve pression over for de pågældende, senere kommer til at gøre det.

Jeg når ikke at nævne ret meget om vold mod børn. Det er et forhold, vi skal være særlig opmærksomme på. Jeg når heller ikke at tale om den psykiske vold, som ofte kan være værre end den anden vold. Vi må se at få gjort en indsats også på de områder for at forebygge, at der sker lovovertrædelser.

Holdningen er det væsentlige. Det er for os væsentligt, at der forebygges – frem for, at der er sanktioner – men vi vil have et samfund, hvor borgerne skal have lov til at være i ro og orden. Det skal være et retssamfund, vi lever i.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Hr. Hagen Hagensen tilsluttede sig meget lidt overraskende alt, hvad der er at læse i statsministerens redegørelse. I den redegørelse står der også, at vi må træffe vores beslutninger på det kriminalitetsforebyggende område på det bedst mulige videnskabelige grundlag, og at vi kan få god vejledning i kriminologien, der har nået et højt udviklingsstrin.

Nu er det sådan, at det efterhånden blandt kriminologerne er en ret fastslået kendsgerning – der er en ny undersøgelse, der bekræfter det – at der lige præcis ikke er nogen sammenhæng mellem på den ene side opklaringsprocentens størrelse og på den anden

side kriminalitetens størrelse og udvikling. Sagt på en anden måde: umiddelbart skulle man jo tro, at kriminaliteten også ville falde, hvis der bare blev opklaret en masse forbrydelser i et eller andet område. Det er der ikke noget som helst videnskabeligt belæg for. Ikke desto mindre stiller hr. Hagen Hagensen sig op og siger, som om det var den mest indlysende ting i hele verden, at vi nu må bruge kræfter på at øge opklaringsprocenten, fordi øget risiko for opklaring og opdagelse er med til at nedsætte kriminaliteten.

Så synes jeg, hr. Hagen Hagensen skylder os en forklaring på, hvad det er, han bygger sit indlæg på. Hvad er det, der får hr. Hagen Hagensen til at hævde, at en forøgelse af opklaringsprocenten skulle betyde en nedsættelse af kriminaliteten? Jeg er ikke tilfreds med, at hr. Hagen Hagensen fortæller, at der er mange, der mener sådan noget. Jeg vil gerne vide præcis, hvad det er, hr. Hagen Hagensen støtter sig på.

Jeg vil også gerne vide, om hr. Hagen Hagensen ikke har opdaget, at det faktisk er sådan, at det er en meget lille gruppe af mennesker, der tegner sig for langt størstedelen af straffelovsovertrædelserne. Det er vel præcis derfor, at recidivproblemet er så interessant, og at spørgsmålet om aflønning af de indsatte er så afgørende i en forebyggelses-sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg synes, det er ret fantastisk, at formanden for Folketingets retsudvalg står heroppe og taler om det, der blev vedtaget i fjor om, at tiltalte skulle have lister fremsendt med vidners navne og adresser, som om det slet ikke er gået op for ham, at vi faktisk siden i fjor har haft et forslag liggende til behandling i Folketingets retsudvalg, hvor det samme flertal, som vedtog den regel, foreslår, at vi ophører med at sende listerne til de tiltalte. Det havde været i hr. Hagen Hagensens magt at få det forslag igennem og vedtaget allerede for mange uger siden.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Jeg må måske have lov til at begynde med at sige, at næstformanden i retsudvalget, der